Nr. 25

SJORS

van de Rebellenclub

20 juni 1959
VERSCHIJNT WEKELIJKS

De Vrolÿke Familie

LAAG BEGONNEN,
HOOG GEKLOMMEN

De koning van het wilde westen

Iedereen heeft weleens iets gehoord of gelezen over Buffalo Bill, de held van het wilde westen, de koning der scherpschutters, de schrik van veedieven en Indianen en hoe hij nog meer wordt genoemd. Maar niet iedereen weet precies wie Buffalo Bill eigenlijk was. Hij heeft een avontuurlijk leven geleid, maar zijn levensloop is toch wel anders geweest dan de meeste schrijvers het voorstellen.

Buffalo Bill heette eigenlijk William Frederic Cody. Hij werd op 26 februari 1846 in de staat Iowa in Amerika geboren. Toen hij acht jaar was, trok zijn vader met zijn hele gezin naar Kansas om daar handel met de Indianen te gaan drijven. William, of liever gezegd Bill, want zo werd hij altijd genoemd, werd cowboy. Lang hield hij het echter in dit beroep niet uit. Hij nam ontslag en werd koetsier bij een rijke boer. Na enige tijd veranderde hij weer van beroep en kwam hij als koerier in dienst van de regering. Hij moest te paard belangrijke en geheime berichten naar verafgelegen posten overbrengen.

Omstreeks 1860 werd in de staat Colorado goud gevonden. Velen werden aangestoken door de goudkoorts. Ook Bill Cody. Hij nam weer ontslag en kocht van zijn bijeengespaarde geld een volledige uitrusting om goud te delven. Het geluk was hem echter niet gunstig gezind en na vele ontberingen te hebben doorstaan, keerde hij straatarm naar Kansas terug.

Omdat Bill zo uitstekend kon paardrijden, kreeg hij op zeer jeugdige leeftijd een betrekking bij de Overland Pony Express. Deze maatschappij liet postkoetsen voor passagiers en post dwars door Noord-Amerika rijden, van Missouri naar Californië. Herhaaldelijk werden deze postkoetsen door rovers en Indianen overvallen en geplunderd. Ondanks zijn jeugdige leeftijd onderscheidde Bill zich door grote dapperheid. Na dit werk enige tijd te hebben verricht, ging Bill opnieuw in dienst van de regering en werd verkenner bij een regiment van de huzaren. Hij was een uitstekend soldaat en klom al spoedig op tot onderofficier. Door het nauwgezet vervullen van zijn plicht en door zijn dapperheid in de strijd tegen veedieven en Indianenstammen, bracht hij het zelfs tot kolonel.

In 1866 trouwde hij en wilde toen een rustiger leven gaan leiden. Hij verliet het leger en ging zich op de handel toeleggen. Maar nu kreeg hij grote tegenslagen, zodat hij tenslotte besloot weer als woudloper of verkenner zijn brood te gaan verdienen.

Een grote spoorwegmaatschappij, die bezig was een spoorlijn dwars door de uitgestrekte vlakten van Amerika aan te leggen, stelde hem aan als buffeljager. Kolonel Cody, zoals hij nog altijd werd genoemd, moest de arbeiders, die aan de spoorweg werkten, van vlees voorzien. In een half jaar tijds schoot hij ruim vierduizend buffels! Hij verwierf hierdoor in Amerika grote bekendheid en kreeg de bijnaam van Buffalo Bill. Verscheidene schrijvers kozen hem nu als hoofdpersoon van hun avonturenverhalen in het wilde westen; daardoor vooral werd zijn naam wereldberoemd.

Buffalo Bill besloot die roem goed te gebruiken. Hij vormde een circusnummer met Indianen, scherpschutters, cowboys en kozakken en trok daarmee van stad tot stad. Gezeten op een prachtige schimmel reed hij als buffeljager aan het hoofd van zijn troep en hield zo zijn intocht in elke stad. Overal waar hij voorstellingen gaf, had hij groot succes.

Na heel Amerika te hebben afgereisd, trok hij door verscheidene landen van Europa. Ook hier werd zijn troep zeer beroemd. Buffalo Bill verdiende veel geld en hij had later een rustig leven kunnen hebben, als hij niet zo'n slecht zakenman was geweest. Door zijn geld in allerlei minder goede ondernemingen te steken, verloor hij alles wat hij had verdiend.

In 1917 stierf hij tenslotte als een arm en vergeten man.

Na zijn dood wilden verschillende steden in Amerika zijn stoffelijk overschot laten begraven. De stad Denver in Colorado won tenslotte het pleit en hier kreeg Buffalo Bill een prachtig praalgraf, dat nu nog jaarlijks door duizenden toeristen wordt bezocht.

A. van V.

In een half jaar tijds schoot hij ruim vierduizend buffels!

KANSAS KID

DE HELD VAN HET WILDE WESTEN

IK MOEST ER TOCH VAN U OP LETTEN OF ER BIJ ONS GOUDERTS VAN EEN ZEKERE HOGAN ONDERZOCHT ZOU WORDEN? HIJ SCHIJNT DOOD TE ZIJN. MAAR EEN COWBOY EN EEN JONGEN HEBBEN BIJ ONS NET EEN KLOMP GOUD LATEN ONDERZOEKEN. ZIJ HADDEN HET VAN HOGAN GEKREGEN. ER SCHIJNT EEN LANDKAARTJE OP GETEKEND TE ZIJN.

DAT IS GOED NIEUWS. WIJ GAAN EROP AF.

HET IS GOED DAT JE ONS DADELIJK HEBT GEWAARSCHUWD. HIER IS WAT VOOR DE MOEITE EN MONDJE DICHT!

DANK U, MENEER LARKIN. EN OF IK MIJN MOND ZAL HOUDEN! HOE MINDER IK ERMEE TE MAKEN HEB, HOE LIEVER.

HOGAN ZAL OP DIE GOUDKLOMP DE PLEK GETEKEND HEBBEN, WAAR ZIJN MIJN LIGT. WE MOETEN DAT DING DUS IN HANDEN ZIEN TE KRIJGEN. KOM MEE.

MET ALLE PLEZIER. HET ZAL ZO'N MOEILIJK KARWEITJE NIET ZIJN OM EEN ONNOZELE COWBOY EEN KAARTJE AFHANDIG TE MAKEN. VOORUIT MAAR...

IK WIST ALLEEN DAT HOGAN EEN RIJKE MIJN GEVONDEN HAD. MAAR HIJ WOU NIET ZEGGEN WAAR HET WAS, ZELFS NIET TOEN IK HEM MIJN PISTOOL VOORHIELD. IK SNAP NIET DAT HIJ NOG EVEN GELEEFD HEEFT, IK HEB HEM TOCH GOED GERAAKT... MAAR NU KOMT HET OOK IN ORDE!

TERWIJL DE DRIE SCHURKEN HUN GEWETENLOZE PLANNEN SMEEDDEN, GALOPPEERDEN KANSAS KID EN RICKY TERUG NAAR HUIS. RICKY WILDE ZIJN MOEDER HET GOEDE NIEUWS ZO GAUW MOGELIJK VERTELLEN.
IK BEN BLIJ VOOR MOEDER, KANSAS. WIE HAD DAT GEDACHT...
IK KAN ME VOORSTELLEN DAT JE BLIJ BENT. MAAR JULLIE HEBBEN 'N BEETJE GELUK WEL VERDIEND.

VIJFHONDERD DOLLAR VOOR DAT ENE KLOMPJE GOUD? WAT VEEL! HET IS BIJNA NIET TE GELOVEN.
TOCH IS HET WAAR, MOEDER. EN ALS DE KLOMP ERTS GESMOLTEN IS, KRIJGEN WE MISSCHIEN NOG MEER, HEBBEN ZE GEZEGD.
HET BLIJFT NIET BIJ DIE VIJFHONDERD DOLLAR, MEVROUW TAYLOR. HOGAN HEEFT U DAT KAARTJE GEGEVEN, OMDAT HIJ WILDE DAT DE HELE MIJN UW EIGENDOM WORDT. ER ZIT DAAR NOG VEEL MEER GOUD. U HOEFT ZICH GEEN ZORGEN MEER TE MAKEN VOOR DE TOEKOMST.

KANSAS HAALDE HET KAARTJE TE VOORSCHIJN, DAT HIJ HAD OVERGETEKEND. RICKY EN ZIJN MOEDER GINGEN ZICH KLAARMAKEN VOOR DE RIT NAAR DE MIJN, DIE ZIJ DADELIJK WILDEN GAAN ZOEKEN. MAAR...
GEEF MAAR HIER!

VERBLUFT STAARDE KANSAS KID NAAR DE DRIE MANNEN DIE ONHOORBAAR WAREN BINNENGEKOMEN. HET WAS WEL DUIDELIJK DAT ZIJ NIET VEEL GOEDS VAN PLAN WAREN. HIJ LIET ZICH PLAT OP DE GROND VALLEN...

TERWIJL HIJ VIEL, HAD HIJ REEDS TWEE PISTOLEN GETROKKEN. HIJ DRAAIDE ZICH EEN HALVE SLAG OM EN VOORDAT DE DRIE INDRINGERS KONDEN VUREN, KNALDEN REEDS DE SCHOTEN VAN DE COWBOY...
AU!...
DAT IS...!
HOE KAN...?

DE GEWETENLOZE LARKIN EN ZIJN TRAWANTEN BLEKEN GEEN HELDEN TE ZIJN. OFSCHOON ZIJ MET HUN DRIEËN TEGENOVER DE COWBOY STONDEN, MAAKTE HET SNELLE OPTREDEN VAN KANSAS HEN BANG.
KANSAS! WAT...?
NAAR BINNEN, RICKY! TE GEVAARLIJK HIER...
HET IS KANSAS! DAAR VECHT IK NIET MEE...

Brabo

DE WAGENMENNER

WANHOPIG ZETTE BRABO DE PAARDEN AAN TOT GROTERE SNELHEID.

WELDRA RAASDEN DE WAGENS DONDEREND OP DE EINDSTREEP AF.

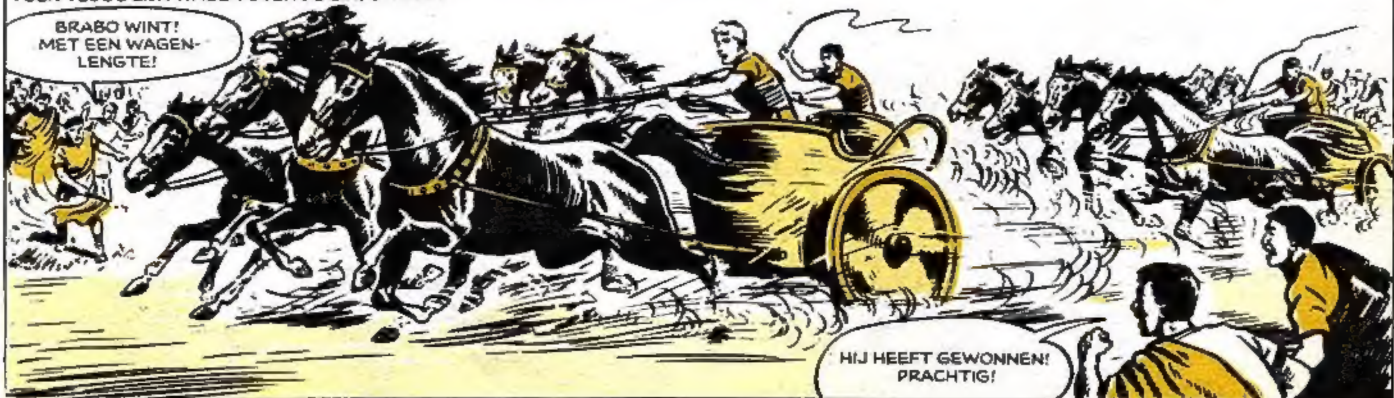
ROEKELOOS HIELD BRABO DE BINNENKANT VAN DE BAAN OM ZODOENDE DE BOCHT TE VERKLEINEN.

BRABO'S GEDURFDE RIJDEN BEZORGDE HEM EEN KLEINE VOORSPRONG OP ZIJN TEGENSTANDER.

BRABO DWONG ZIJN UITGEPUTTE KOPPEL TOT EEN LAATSTE KRACHTSINSPANNING. TOEN VLOOG ZIJN WAGEN OVER DE EINDSTREEP.

ELDA KWAM ALS EERSTE BRABO GELUKWENSEN.
JE HEBT KRANIG GEREDEN, BRABO. DE SENATOR ZAL JE ZEKER WEER AANNEMEN!
IK HOOP HET VAN HARTE, VRIEND ELDA. MAAR IK TWIJFEL ERAAN!

INTUSSEN BESPRAK SENATOR TIBERO DE RESULTATEN VAN DE WEDSTRIJD MET ZIJN OPPERSTALMEESTER WULVA.
DE WITTE HENGSTEN ZIJN ALS LAATSTE BINNENGEKOMEN, SENATOR! ZE HEBBEN GEEN UITHOUDINGSVERMOGEN. MAAR HET ZWARTE KOPPEL HEEFT BEWEZEN WAT HET WAARD IS.
JE HEBT GELIJK. STUUR BRABO ONMIDDELLIJK BIJ ME!

BRABO KWAM OP WULVA'S WENK HAASTIG AANLOPEN.
IS DE SENATOR NOG STEEDS KWAAD OP ME? ZAL HIJ ME ONTSLAAN?
DAT ZUL JE SPOEDIG ZELF HOREN. DE SENATOR WACHT OP JE.

EEN OGENBLIK LATER STOND BRABO VOOR SENATOR TIBERO.
JE HEBT GOED GEREDEN. ZORG ERVOOR, DAT IK VERDER GEEN KLACHTEN OVER JE KRIJG.
DANK U.

ONDANKS ZIJN OVERWINNING WAS BRABO NIET VOLDAAN. HIJ DACHT DIEP NA.
TOCH BEGRIJP IK NIET WAAROM DE WITTE HENGSTEN ZO SLECHT GELOPEN HEBBEN! IK WEET ZEKER DAT ZE DE SNELSTE PAARDEN VAN DE STAL ZIJN!

TERUG IN DE STALLEN DACHT BRABO NOG STEEDS NA OVER HET GEBEURDE, MAAR HIJ WERD OPGESCHRIKT DOOR EEN BEVEL VAN WULVA.
HELP EVEN MET DE WITTE HENGSTEN! ZE ZIJN ERG LASTIG!
IK KOM AL, WULVA!
OEEI!!

BRABO KALMEERDE HET BRIESENDE KOPPEL PAARDEN.
RUSTIG MAAR. RUSTIG!

PLOTSELING BLEEF BRABO STAAN.
VREEMD! IK... IK GELOOF, DAT IK WEET, WAAROM DEZE PRACHTIGE DIEREN ZO'N SLECHTE WEDSTRIJD HEBBEN GELOPEN.

ELDA! KOM EENS GAUW! IK HEB IETS VREEMDS ONTDEKT!

De bloedrobijn van Taj Mahal

IV

door Herm. Mathesen

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE: *Het echtpaar Nigg en hun zoon Albert zijn met de journalist Louis Frison op weg naar de robijnmijnen van Birma, waarover zij willen schrijven. In het vliegtuig reist ook mee Din Mahmud Sabisthari, directeur van de mijnen. Tijdens de vliegtocht wordt de piloot door dacoits, rovers uit de bergen, gedwongen om te landen. Het vliegtuig verongelukt bij de landing. De rovers houden Din Mahmud gevangen; als losprijs eisen zij een beroemde robijn, de bloedrobijn van Tai Mahal.*

„Slangen?" vroegen Eliza Nigg en Albert tegelijk. Ze begrepen niet wat Frison bedoelde.

„Het krioelt hier van de slangen," legde hij uit. „Jullie zijn hier niet zo goed bekend. Daarom weet je het niet. Ik ben als de dood voor slangen. Ze zitten overal. Onder stenen. Tussen het gras."

Onthutst keek Eliza naar het hoge dorre gras: dat was een gevaar, waar ze nog geen ogenblik aan gedacht had. Frison had gelijk. Ze had het al eens eerder gehoord en ook Arthur had haar verteld, dat Birma wemelt van slangen. Arthur had tegengif tegen slangebeten meegenomen, maar dat zat in de reisapotheek, die natuurlijk ook verbrand was.

„Zolang ik dit ding in mijn handen heb," zei Frison, „maak ik me niet ongerust. Ik heb een goede hand van schieten. Ik mis nooit. In Rangoon sta ik er bekend voor."

Deze mededeling was niet in staat om Eliza Nigg en Albert gerust te stellen. Ze kregen echter geen tijd om lang over slangen na te denken. Daar waren de dacoits. . . Een hele troep. Zij omringden het vliegtuig, waagden zich te midden van het brandende geraamte. Hun gestalten werden beschenen door het flakkerende vuur. Ze keken of ze in het wrak nog iets van hun gading konden vinden. Een van hen had een stapeltje boeken gevonden, waarvan de bladzijden nog niet door en door verkoold waren. Hij bladerde er een ogenblik in, kon blijkbaar niet lezen en wierp zijn vondst met minachting weg, terwijl hij lachend een van zijn kornuiten iets toeriep. De rovers hadden blijkbaar alleen maar oog voor de buit. Van de passagiers, die in angstige afwachting zaten of stonden te wachten, trokken zij zich niets aan. Misschien hoopten zij nog iets van waarde te kunnen vinden. Din Mahmud zou robijnen of saffieren bij zich kunnen hebben, die zelfs het felste vuur trotseerden.

De enige onder de slachtoffers die aan Din Mahmud dacht, was Paw Min. Evenmin als de anderen wist hij waar zijn vader was gebleven. De dacoits hadden hem weggevoerd, maar hij wist niet waarheen. Daarom zat hij, afgezonderd van de anderen, strak en wezenloos voor zich uit te staren. Hij had het ellendige gevoel nergens bij te horen. Hij was geen Europeaan. Maar hij hoorde ook niet bij het troepje Birmanen. Hij voelde zich in zijn ongeluk hopeloos verlaten.

Meneer Frison probeerde bij het maanlicht op zijn horloge te kijken. Hij was een merkwaardige kerel. Soms dacht je met een halve idioot te doen te hebben, maar op ogenblikken als deze legde hij een merkwaardige koelbloedigheid aan de dag. Of zou dat een gevolg zijn van zijn oppervlakkige en luchthartige manier van leven? Hij stond daar rustig te kijken als toeschouwer. Als toeschouwer, dat was het juiste woord; Frison was van plan later, als hij dit avontuur overleefde, er een paar fraaie artikelen in Franse kranten over te schrijven. Hij keek op zijn horloge om precies te weten hoe lang het een en ander geduurd had, hoe laat het was toen het begon en hoe laat de laatste vlammetjes van het vliegtuig uitgedoofd waren. Zo nu en dan voelde hij aan zijn achterhoofd. Want al stond hij erbij alsof er geen vuiltje aan de lucht was, op zijn achterhoofd had hij een dikke bult die flink pijn deed. Hij vond het echter niet de moeite waard daarover te klagen. Die bult — dat verdraaide ding begon hoe langer hoe meer pijn te doen — was niet het gevolg van de vliegtuigramp. Hij had hem opgelopen toen de dacoit hem op de schouder was gesprongen.

Hij was toen ergens tegenop getuimeld.

De dacoits hadden blijkbaar hun onderzoek beëindigd. Zij verzamelden zich in kleine groepjes, die in een onverstaanbaar taaltje, maar met wilde gebaren stonden te praten. Het waren vreemd uitziende mannen. Zij droegen bontmutsen en wijde bruine mantels van grove wol, die door hun vrouwen zelf waren geweven. Die mantels deden meteen dienst als dekens, want zij waren gewend 's nachts in de bergen, in de open lucht te slapen.

Zij voerden hun gesprekken in hun eigen taal, die sterk van het gewone Birmaans afweek. Niemand kon hen verstaan en dat was maar gelukkig ook, daar zij aan het beraadslagen waren wat ze met hun gevangenen moesten doen. Enkelen hadden het plan geopperd ze allen te doden, behalve Din Mahmud. Din Mahmud moest natuurlijk blijven leven, want zij waren bijzondere dingen met hem van plan. „De rest," zo zeiden de wreedsten onder de groep, „de rest kan ons alleen maar een hoop last bezorgen." Pinga Mauk, het hoofd van de bende, was het met dit plan niet eens. Hij verzette zich ertegen. Hij was lang en slank en stak wel een hoofd boven de andere rovers uit. Hij was de afstammeling van een vorst, die eeuwen geleden de stammen in de bergen had geregeerd. Velen noemden hem „prins". Hij was nog betrekkelijk jong, doch ouder dan hij er uit zag. Tot nu toe had hij zich nog niet aan de gevangenen vertoond. Alleen Din Mahmud had hem gezien, maar hij had niets tegen hem gezegd.

Een der dacoits stond hevig met zijn armen te zwaaien. Het was de man, die het idee geopperd had de gevangenen te doden, een felle tegenstander van Pinga Mauk. De andere rovers verdachten hem ervan, dat hij hoopte de plaats van Pinga Mauk in te nemen.

Albert had het erop gewaagd, ondanks het gevaar van de slangen, in het gras te gaan zitten. Hij voelde zich uitgeput en kon de spanning niet meer verdragen. Want nog steeds had hij zijn vader niet gezien en hij zag dat zijn moeder de wanhoop nabij was. Dat zitten duurde echter ook niet lang, want in de nacht waaide er vrij plotseling een vinnige kou over de bergen en voor hij het wist, huiverde Albert. Hij droeg een linnen hemd en een kort katoenen broekje. Hij was immers gekleed op de felle zomerhitte die in Rangoon heerste. Hij sprong weer op en begon heen en weer te lopen in de hoop zijn vader te vinden. Het werd tijd, dat hij kwam, want zijn moeder was nauwelijks meer in staat zich overeind te houden. De doorstane angst begon blijkbaar nú pas goed te werken, want zij keek rond met grote angstogen en haar handen waren als verstijfd.

Bij een groepje van drie Birmaanse boeren bleef Albert staan. Hij vroeg hun in het Engels of ze zijn vader gezien hadden, maar ze verstonden hem niet. Hij probeerde het nog eens bij een andere man, die met de handen in de zakken op een schreiende boerin stond neer te kijken. Maar de man schudde het hoofd en haalde de schouders op. Er was geen woord uit hem te krijgen. Iedereen was blijkbaar te zeer met zijn eigen lot begaan om zich over Arthur Nigg druk te maken. Zij die brandwonden hadden opgelopen, zaten of lagen te kreunen en te kermen. Er was geen verband, niemand kon hen helpen. Er was ook geen koud water te vinden, helaas... want koud water had hen kunnen helpen. Toch moest er ergens water in de buurt zijn, want de lucht was vervuld van het ruisen van watervallen. Het was echter onmogelijk 's nachts in dit woeste bergland op verkenning te gaan.

Albert klom over een paar rotsblokken heen en bleef toen boven op het hoogste blok staan in de hoop zo de omgeving beter te kunnen overzien. Hij keek nog altijd uit naar zijn vader. Hoe meer tijd er verstreek, hoe meer hij begon te wanhopen hem nog ooit terug te zien. Hij vreesde het ergste en toch wilde hij zichzelf niet toegeven, dat zijn vader bij de ramp omgekomen zou kunnen zijn. Het kon niet en het mocht niet...

Niet ver van de plaats waar Albert stond, zag hij twee donkere plekken op het gras: menselijke gestalten. Ze lagen daar onbeweeglijk, al een hele poos, en plotseling drong het tot hem door, dat het doden waren. Over heel zijn lichaam begon hij te trillen van angst en hij aar-

Zij verzamelden zich in groepjes, die met wilde gebaren stonden te praten.

zelde. Neen, hij wilde er niet aan denken. De eerste ogenblikken wilde hij de waarheid niet weten, maar toen vermande hij zich, sloop schoorvoetend naderbij en bukte zich over de roerloze gestalten... Gelukkig... Zijn vader was er niet bij! Maar een klein eindje daarvandaan, niet ver van het verkoolde geraamte van het vliegtuig, lag nog een eenzame gestalte, lang uitgestrekt met gespreide armen... Nog voor hij de gedaante bereikt had, zag hij het... Het was vader niet. Het was de grote aap, die stervend uit de bamboekooi naar buiten was gekropen!

De wind was opgestoken en blies met kracht over het plateau: hij voerde de ijzige kou van het hooggebergte met zich mee en de kou was nu voor Albert bijna niet meer te verdragen. De wind voerde ook de geuren uit het oerwoud mee, bedwelmende geuren van de talloze vreemde bloemen. En behalve deze geuren, waren daar ook nog de geluiden van de nacht, die nu heel dichtbij schenen te klinken. Zij klonken angstaanjagend, want zij spraken van het wilde, wrede leven van de jungle, waar de beesten op elkaar loerden en elkaar verslonden.

Het meest beangstigend waren de geluiden, die de apen maakten. Het was of zij schaterlachten. Ergens uit de diepte kwam een dreigend gegrom. Dat kon het verwijderd gebrul van tijgers zijn, maar ook van buffels, die er zich aan het water laafden...

De watervallen ruisten luider nog dan daarstraks en opeens drong het tot Albert door, dat hij dorst had. Dorst en kou!... En... waar was vader?!

„Albert . . . Kerel! . . . Hoe is het met je moeder?"

VIERDE HOOFDSTUK

Paw Min en Albert worden vrienden

Plotseling kromp Albert van schrik ineen. Iemand had hem een harde klap op de schouder gegeven. Toen hij zich omkeerde, keek hij in het ronde gezicht van meneer Frison. De Fransman wees in noordelijke richting, waar het plateau door hoge bergen werd afgesloten. Albert begreep nog niet onmiddellijk, wat Frison bedoelde, maar dan plotseling... het gaf hem een schok... Daar was vader! Hij was een heel eind weg en liep tussen een groepje dacoits in, die hem meevoerden, alsof ze hem gevangen hadden genomen. Maar vader lééfde... Dat was de hoofdzaak! Albert kon het eerste ogenblik van ontroering geen woord uitbrengen: zijn blik bleef strak gericht op de gestalte van de man, die daar in het witte maanlicht als blanke duidelijk te onderscheiden was tussen de donkere dacoits.

Hij keek meneer Frison weifelend aan. Zijn ogen vroegen: Zal ik erheen gaan? Maar hij wachtte het antwoord van Frison niet af. Hij begon als een dolleman te rennen, in de richting van zijn vader. „Vader... vader!..." Toen bleef hij plotseling met een ruk staan. Moet ik het niet eerst aan moeder gaan vertellen?

Neen, dat was niet nodig. Meneer Frison ging al naar moeder toe. En dus begon hij weer te rennen.

„Papa... papa!..."

Zijn stem klonk nu helder door de nacht. Arthur Nigg bleef staan. Twee dacoits wilden hem op ruwe manier tot verder gaan dwingen. Maar ongeduldig duwde hij hen van zich af.

„Albert... Kerel!... Hoe is het met je moeder?"

Albert had zijn vader bereikt en keek links en rechts in de gezichten van de rovers. Wat zouden ze doen? Zouden ze hem de kans geven met vader te praten? De mannen stonden erbij en staarden hem met hun donkere ogen aan.

„Hoe is het met moeder?" vroeg Arthur Nigg weer.

Nu pas drong het tot Albert door, dat zijn vader hem iets gevraagd had.

„Goed..." zei hij. „Ik geloof wel van goed... Ze is erg zenuwachtig... We waren al bang..." Albert aarzelde, maar ging verder: „...dat u dood was. We hebben u niet meer gezien. Daarom dacht moeder..."

De dacoits grepen Albert bij de schouder en wilden hem opzij duwen. Ze vertrouwden het niet, omdat die twee een taaltje spraken dat ze niet verstonden.

Arthur Nigg zette zich echter schrap. Hij liet zich niet dwingen. Hij richtte zich in het Engels tot de dacoits en een van hen scheen hem te verstaan. Hij dreigde de rovers, dat hij weigeren zou te helpen, als ze hem niet met rust lieten.

Albert begreep de situatie. Ook onder de dacoits waren gewonden en ze zagen vader blijkbaar voor een hele of halve dokter aan.

„Zeg tegen moeder," zei vader, „dat alles in orde is." Toen begon hij weer Nederlands te praten. „Ik moet met deze snoeshanen mee. Een van de lui is gewond. Ze hebben me gevraagd voor hem te zorgen. Ze denken dat ik dokter ben Dat zal ik proberen uit te buiten."

„En als u..."

Arthur Nigg gaf Albert een teken dat het nu genoeg was. Hij wilde het geduld van de bandieten niet al te zeer op de proef stellen.

„Zeg tegen moeder: over een half uur ben ik bij jullie."

Albert keek het groepje na. Vier dacoits met vader in het midden. Er schoot hem opeens een brok in de keel en hij kon zelf niet zeggen of het verdriet was of blijdschap. . . Vader leeft, dacht hij dan. Dat is de hoofdzaak. . . En de rest. . . Dat zal misschien ook wel goed komen. . .

Arthur Nigg ging niet vrijwillig met de rovers mee. Ze hadden hem ertoe gedwongen. Zij duwden hem nu weer voort en dat maakte Albert woedend. Hij wilde de kerels aanvliegen, maar was toch zo verstandig zich te beheersen. Ze zouden hem met één klap neerslaan. Kalm blijven! Met woedende uitvallen zou hij niets bereiken. Het zou noch hem, noch zijn vader enig goed doen.

Toen bleef Albert het groepje volgen. Het plateau liep hier enigszins schuin omlaag. Er was zelfs een voetpad op deze plaats en dit ging in de richting waar Albert opeens een lichtje zag. Daar stond een huis, want het licht brandde achter een venster; een rechthoekig vlak, waarin zich donkere gestalten bewogen.

En toen waren zijn vader en de dacoits opeens in het duister verdwenen. . .

Albert rende terug naar de plek, waar zijn moeder en meneer Frison op hem wachtten. Hij zag het onmiddellijk: zij was veel rustiger geworden. Haar handen beefden niet meer. Haar stem was minder hees en hij meende zelfs iets als een lach in haar ogen te bespeuren. Maar toen hij juichte: „Vader is daarginder! Hij leeft!. . ." begon zij opeens onbedaarlijk te snikken. Haar smalle handen grepen die van haar zoon.

„Gelukkig. . . Je weet niet wat ik heb uitgestaan!"

Vlakbij begon iemand te zingen. . .

Verbaasd keken Eliza, Albert en meneer Frison, waar dat geluid vandaan kwam. Het kwam uit een groepje Birmanen. De vrouw die door Arthur Nigg uit het brandende toestel was gered, zat met een gebarsten stemmetje te zingen. Albert kon het niet verstaan, maar te oordelen naar haar gebaren moest dat gezang een gebed zijn. Zij sloeg met de vingers tegen een denkbeeldig molentje aan. De vrouw scheen zich te verbeelden, dat zij een gebedsmolentje in haar hand had. Haar voorbeeld werkte aanstekelijk. Ook de andere Birmanen om haar heen, mannen zowel als vrouwen, begonnen halfluid te murmelen en in de handen te klappen.

De rovers waren erop gesteld Din Mahmud gevangen te nemen. Omdat ze hem haatten? Of omdat ze hoopten voordeel uit hem te behalen? En dan was er nog de vraag: wát zou er met de anderen, met hém, met moeder, met vader gebeuren?

Die gedachten speelden door zijn hoofd en vervaagden toen. Albert was van vermoeienis en ellende in slaap gesukkeld.

Toen hij ontwaakte was dat een wonderlijke ervaring. De zon stond groot en rood tussen twee bergtoppen. Het zonlicht werd gesluierd door een blauwe nevel, die uit de diepte van een ravijn omhoog steeg. Uit de diepte kwam een donker gerul. Daar bruiste de bergbeek, die hij in de nacht al had gehoord. Vogels vervulden de hele wereld met hun gekrijs en gekras, hun fluiten en koeren. Het leek wel of een reusachtig orkest bezig was met het stemmen van de instrumenten.

Het duurde even voor Albert besefte, dat hij uit de droom weer de werkelijkheid was binnengegleden en dat hij had geslapen. Zijn moeder stond een eind verderop, bezig haar haar een beetje in orde te maken. Achter haar lagen de resten van het vliegtuig.

Moeder kwam naar hem toe, ging naast hem zitten en vroeg hoe hij zich voelde.

Hij glimlachte witjes. Wat voor antwoord kon hij hierop geven? Hij had het koud, want de zon was nog niet sterk, en bovendien had hij honger als een paard. Moeders kleren waren lelijk gescheurd. Ze zag er uit of ze meespeelde in een wilde film: als de heldin die achtervolgd is door bergen en door dalen. Toen Albert rondkeek, zag hij vlak bij zich Paw Min, de zoon van de robijnenkoning, staan. Moeder had zich in de nacht over de eenzame jongen ontfermd, ze had hem getroost en moed ingesproken en hem gezegd, dat zijn vader misschien gauw zou terugkomen. Waarschijnlijk zouden de rovers alleen een losgeld eisen.

Toen de jongen zag, dat Albert naar hem keek, zei hij plotseling: „Ik heet Paw Min." Hij sprak behoorlijk Engels, net als Albert, zij het met een wat eigenaardige tongval. „En jij heet Al-bert," vervolgde de jongen. Paw Min, eraan gewend, dat namen altijd uit losse, eenlettergrepige woorden bestaan, was geneigd ook de naam Albert in twee stukken te hakken met de nadruk op „Al".

Daar was moeder warempel bezig boven een houtvuurtje een kip te braden.

Toen zwegen de jongens. Albert merkte op dat het op het plateau zo stil was geworden. Er waren geen Birmanen meer. Waar waren zij gebleven? Hij vergat echter het te vragen, omdat hij zijn vader een eind verderop met meneer Frison op een rotsblok in gesprek zag. . . Zij praatten druk en heel ernstig.

„Waar is jouw vader?" vroeg Albert aan Paw.

Paw haalde de schouders op en wees met de duim over zijn schouder. „Dacoits," zei hij. Het was een van zijn eigenaardigheden zich altijd zo kort mogelijk uit te drukken.

Bij Albert begon meer belangstelling te ontwaken voor de omgeving, voor de streek waarin hij zich bevond. Vader en moeder waren ongedeerd. Paw Min ook. En meneer Frison ook. En — even keek hij verrast op — daar was moeder warempel bezig boven een houtvuurtje een kip te braden! Een van de kippen die in het vliegtuig zaten. Het vuur knetterde en er spatten rode en blauwe vonkjes af. Albert had zo'n honger, dat hij zich nauwelijks kon beheersen: hij zou er nu wel heen willen lopen en er zo in bijten.

De streek waarin het vliegtuig geland was, bleek niet verlaten te zijn. Tegen de helling van de berg lagen huizen van hetzelfde type als in de gewone dorpen van Birma. Met een verdieping. Beneden was de winkel, of de werkruimte, en een opslagplaats; daarboven woonden de mensen. De wanden waren van bamboe, maar zo verweerd, dat ze wel van rood goud gemaakt leken. De daken waren met rode golfplaten bedekt. Een heel enkel huisje was nog als vroeger bedekt met palmbladeren.

Albert begreep er niets van. Het leek toch een ordelijk dorp. Hoe kon daar nu een roversbende wonen? Hij herinnerde zich wat meneer Frison hem in het vliegtuig verteld had. De dacoits vormden machtige benden, zij traden gezamenlijk op, verrieden elkaar nooit en dus kon men nooit een schuldige aanwijzen. Bovendien waren ze zó machtig, dat de regering in Rangoon nauwelijks iets tegen hen durfde te ondernemen.

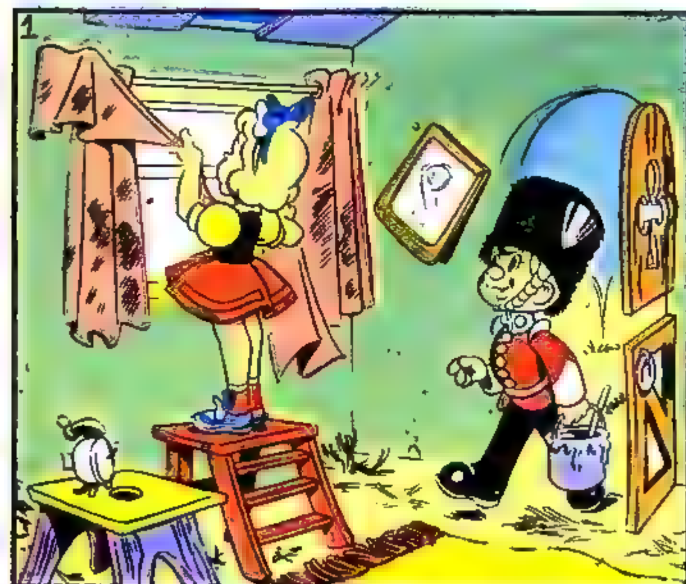
Toen de zon boven de bergen was gestegen, leken de huizen van het dorp der dacoits vuurrood tegen de achtergrond van de smaragdgroene wouden. Er liep een rood pad doorheen, dat een eind verderop in het oerwoud verdween. In het midden van het dorp blonken de gouden versierselen van een pagode.

En weer herhaalde Paw: „Dacoits."

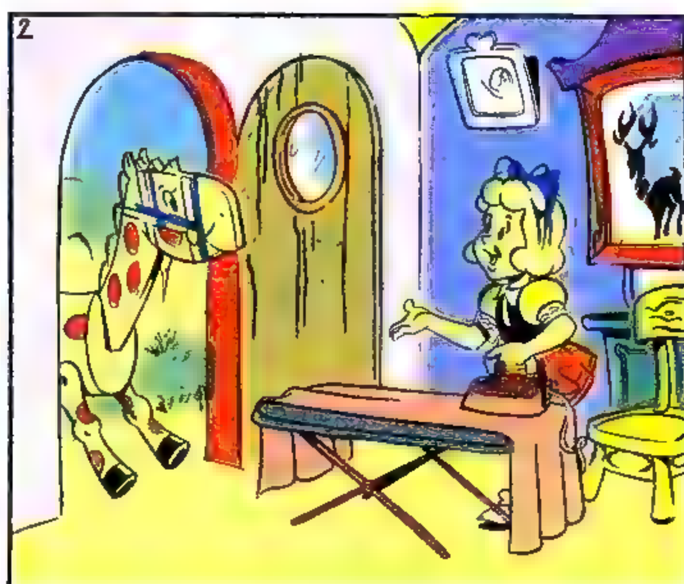
Albert vroeg zich af of dat alles was wat hij kon zeggen. Het woord scheen de geest van de jongen te vervullen. Het was hem tot een obsessie geworden.

WORDT VERVOLGD

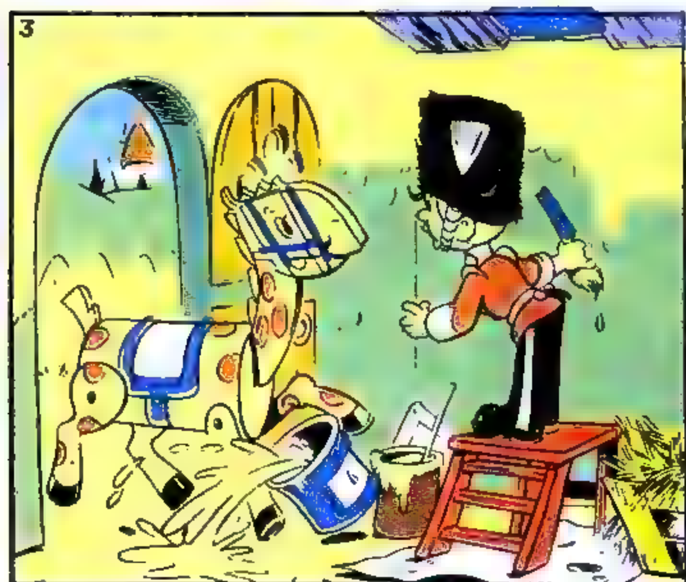
SPELEND

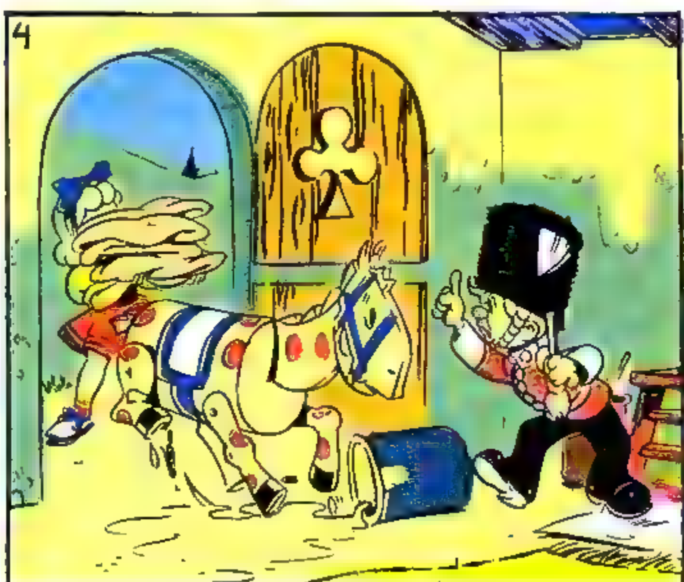
Op een dag besloten Tommie, de speelgoedsoldaat, en Dollie Dimpel om Batty's stal een grote schoonmaakbeurt te geven. Want Batty had alles erg vuil gemaakt. „Wat zijn de gordijntjes vuil," zei Dollie, „ik zal ze uitwassen." „Dan ga ik intussen wat schilderen," zei Tommie.

Toen Batty zag wat er gebeurde, was hij eigenlijk een beetje beledigd dat hij niet mocht meehelpen. Hij liep naar binnen, waar Dollie de gordijntjes stond te strijken. „Paarden strijken toch nooit," zei Dollie. „Ga Tommie maar helpen, die is aan het schilderen."

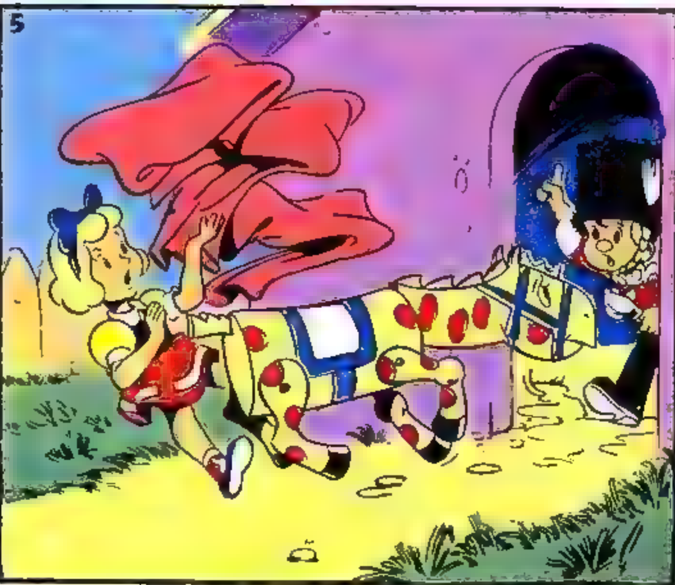
Zozo, dacht Batty, dan mag ik weleens gauw kijken wat voor kleur verf hij gebruikt. Welke kleur zal ik nemen? Havergeel is wel aardig. Of zal ik klaverrood nemen? Hij was zo verdiept in het uitkiezen van de kleuren, dat hij een bus verf omverschopte.

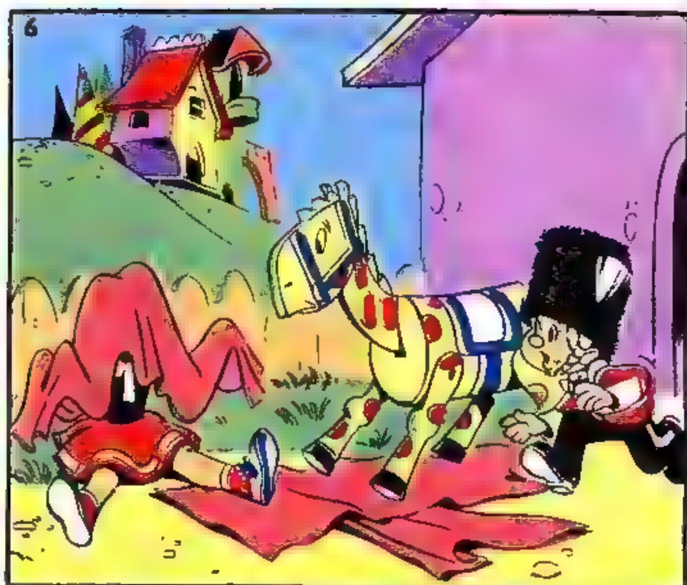
„Dat spijt me," zei Batty. „Dat helpt niet veel," zei Tommie boos. „Ik sloof me uit om je stal op te knappen en jij komt alleen maar de rommel nog erger maken. Maak dat je wegkomt, voordat je nog meer ongelukken maakt. Je bent veel te onhandig."

SPEELGOED

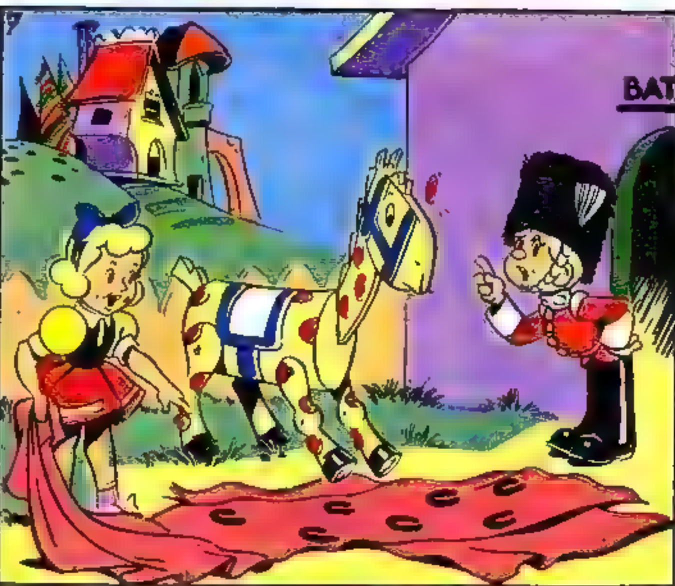

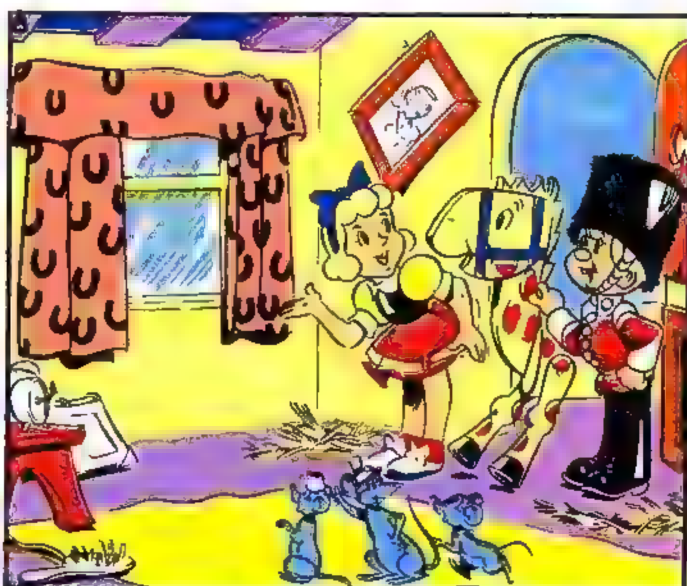
„Best, hoor," zei Batty, „als ik niet mag helpen, dan ga ik wel weg." Hij liep weg, maar in plaats van te helpen maakte hij nog meer rommel. Want hij liep achteruit naar buiten en botste tegen Dollie Dimpel aan, die met de pas gestreken gordijnen kwam aanlopen.

Dollie viel met gordijnen en al op de grond. En toen Batty omkeek om te zien waar hij tegenaan gelopen was, kwam Dollie net onder de gordijnen te voorschijn. „Het is vandaag wel een echte pechdag," zuchtte Batty. „Wat zal Dollie boos op me zijn. Alles loopt verkeerd."

Toen Dollie de afdrukken van Batty's vuile hoeven op de schone gordijnen zag, was ze eerst boos. Maar toen begon ze te lachen. „Het staat eigenlijk wel leuk," zei ze. „Want wat voor patroon is nou beter voor stalgordijnen dan paardehoeven? Dat hoort er echt bij."

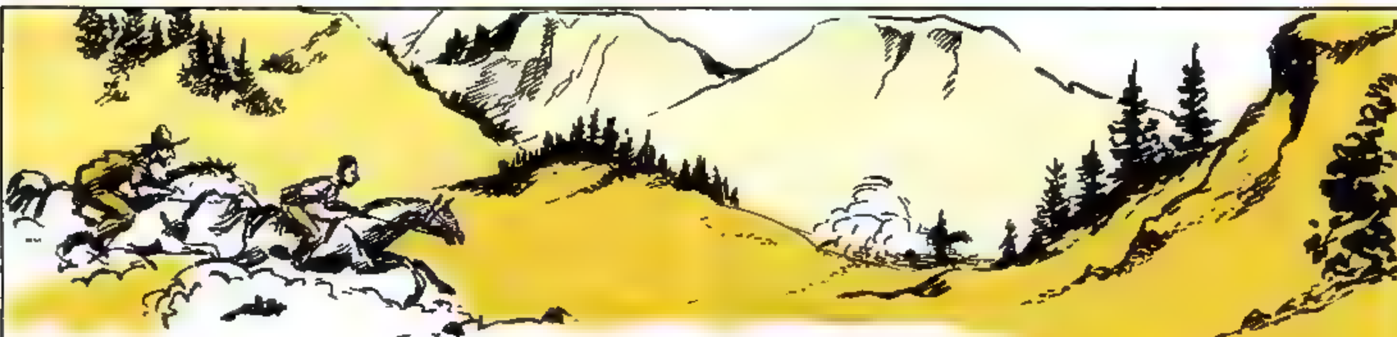

Tommie was het met haar eens, dat het wel het leukste patroontje voor een stal was. Hij hielp Dollie de gordijnen ophangen. Het stond mooi en Batty was zo trots als een pauw. „Zie je wel dat ik kon helpen," zei hij, „al wilden jullie het niet geloven."

Captain Joker

JOKER HOLDE NAAR ZIJN PAARD.

EN PROBEREN TEGELIJK IN ANDERE RICHTING TE ZOEKEN."

DE INDIAAN KON ECHTER NIET GEMAKKELIJK OP EEN DWAALSPOOR GEBRACHT WORDEN. HIJ KEEK AF EN TOE OM EN ONTDEKTE TOEN WEL, DAT ZIJN ACHTERVOLGERS ANDERE PLANNEN SCHENEN TE MAKEN. HIJ BEGON LANGZAMER TE RIJDEN.

MAAR OOK JOKER BEMERKTE WEL DAT DE GEHEIMZINNIGE INDIAAN ZIJN SNELHEID HAD VERMINDERD. TERWIJL HIJ ZIJN METGEZEL EEN TEKEN GAF OM VERDER TE RIJDEN, ZEI HIJ: „GAAT U HEM ACHTERNA, IK ZAL HET OP EEN ANDERE MANIER PROBEREN."

DAAROP REED HIJ TERUG NAAR DE PLEK, VANWAAR ZIJ VERTROKKEN WAREN.

TOEN HIJ DAAR AANGEKOMEN WAS, STAPTE HIJ AF EN BEGON NAUWKEURIG HET LANDSCHAP TE BEKIJKEN. VÓÓR HEM LAG EEN DAL, DAARACHTER LAGEN HEUVELS, DIE VERDEROP STEEDS HOGER WERDEN. PLOTSELING STAPTE HIJ ACHTERUIT .

AVONTUUR IN MEXICO

HIER IS HET HOOFDSTUK OVER HET OPENEN VAN DE GEVEDERDE SLANG.

LEES EENS GAUW VOOR.

MAAR VOORDAT ZILVERMASKER EEN LETTER HAD GELEZEN.

WAT IS DAT? IK HOOR VOETSTAPPEN.

VALERIE LIEP NAAR DE DEUR EN KEEK DOOR EEN KIER.

AZTEKISCHE KUNST

LIEVE HELP!

TOT HAAR SCHRIK ZAG ZIJ .

DE POLITIECOMMANDANT NADEREN MET NAAST ZICH HUN VIJAND LOPEZ.

VLUG.. KLIM DOOR HET RAAM NAAR BUITEN. NEEM DE GEVEDERDE SLANG MEE.

EN JOU HIER ALLEEN LATEN?

HET KAN NIET ANDERS. ALS ZE JOU TE PAKKEN KRIJGEN MET DE GEVEDERDE SLANG, IS ALLE HOOP WEG OM LOPEZ TE VERSLAAN

ENKELE OGENBLIKKEN LATER

WAAR IS ZILVERMASKER?

DOOR HET RAAM ONTSNAPT . ZIJ MOET HEM GEHOLPEN HEBBEN.

DE POLITIECOMMANDANT GAF VLUG ZIJN BEVELEN.

JIJ BEWAAKT HET MEISJE. WIJ GAAN ZILVERMASKER ACHTERNA. LAAT HEM NIET ONTGLIPPEN.

AZTEKISCHE KUNST

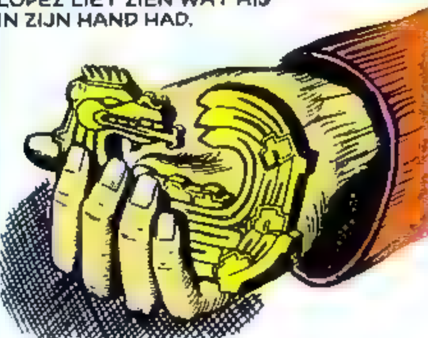
HULPELOOS BLEEF VALERIE ACHTER. DE HUICHELACHTIGE LOPEZ WILDE EEN GESPREK BEGINNEN. MAAR ZIJ LUISTERDE NIET. HAAR GEDACHTEN WAREN BIJ DE GEVLUCHTE ZILVERMASKER.

TOEN LOPEZ EN DE ANDEREN TERUGKWAMEN, HAALDE VALERIE OPGELUCHT ADEM.

HEB JE HEM NIET KUNNEN GRIJPEN?

HIJ WAS ONS NET TE VLUG AF. MAAR TIJDENS ZIJN VLUCHT HEEFT HIJ WEL IETS VERLOREN

LOPEZ LIET ZIEN WAT HIJ IN ZIJN HAND HAD.

DE GEVEDERDE SLANG, WAAROP VALERIES HOOP GEVESTIGD WAS.

TOEN LOPEZ HET KLEINOOD LIET ZIEN, BEET VALERIE HEM TOE..

GEEF HIER, HET IS VAN MIJN OOM.

HET LIJKT ME BETER, DAT IK HET BEWAAR.

TOEN KWAM DE POLITIECOMMANDANT TUSSENBEIDE.

MENEER LOPEZ ZEGT, DAT HIJ VANOCHTEND BERICHT VAN UW OOM HEEFT GEKREGEN DAT HIJ HET KLEINOOD MOEST BEWAREN.

DAAR GELOOF IK NIETS VAN.

MAG IK U EROP WIJZEN DAT U ZICH ZEER VERDACHT GEDRAAGT? U HEBT EEN BANDIET HELPEN ONTSNAPPEN. DAAR IK UW OOM KEN, WIL IK MET HEM OVERLEGGEN, VOORDAT IK BESLIS WAT ER MET U GEBEURT.

WE ZULLEN HAAR ZOLANG IN EEN KAMER OPSLUITEN

BEST. BEWAAR HET KLEINOOD TOTDAT MENEER CAMERON TERUGKOMT EN STUUR HEM DAN BIJ MIJ. JUFFROUW, U BENT ONDER ARREST.

VALERIE WERD WEGGELEID.

OPGESLOTEN IN DE GROTE KAMER VOELDE VALERIE ZICH DIEP ONGELUKKIG.

KON IK MAAR ONTSNAPPEN EN DE GEVEDERDE SLANG TERUGKRIJGEN. ALLES IS VERLOREN

DE TOESTAND LEEK HOPELOOS. ZELF WAS ZIJ OPGESLOTEN, ZILVERMASKER WAS GEVLUCHT EN HET WAARDEVOLLE KLEINOOD WAS IN HANDEN VAN HUN VIJANDEN DE SLUWE LOPEZ KON NU ONGEHINDERD ZIJN PLANNEN UITVOEREN.

STEEDS KEERDEN VALERIES GEDACHTEN TERUG NAAR HAAR ENIGE VRIEND ZILVERMASKER.

KREEG ZE HET KLEINOOD NIET TERUG, DAN BLEEF DE VERDENKING OP HEM RUSTEN EN ZOU HIJ ZICH ALTIJD SCHUIL MOETEN HOUDEN.

VALERIE DEED HET RAAM OPEN OM TE ZIEN OF ZE KON ONTSNAPPEN.

NEE, VEEL TE HOOG. GEEN KANS.

MAAR TOEN ZE NAAR DE GEBOUWEN AAN DE OVERKANT KEEK

BLEEF ZE GEBOEID KIJKEN! ALLE HOOP WAS NOG NIET VERLOREN.

DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

DE PRINSES KENDE DE FOUTEN VAN HAAR GAST - HIJ WAS VERWAAND EN GIERIG - MAAR HET GEBEURDE VAN DE VORIGE DAG GAF HAAR EEN BETERE INDRUK VAN HEM. EEN HELD DIE ZE NIET GEZIEN HAD, HAD HAAR TEGEN EEN WILD ZWIJN BESCHERMD. PRINS ERIK, DIE LATER VOORBIJKWAM, BEWEERDE, DAT HIJ HAAR HAD GERED.

ALS DE DOUAIRIÈRE HET PLAN DOORZIEN HAD VAN PRINS ERIK EN ZIJN ADJUDANT, ZOU ZE DIEP GESCHOKT ZIJN GEWEEST. ZIJ HADDEN ALLEEN OOG VOOR DE RIJKDOMMEN VAN DE PRINSES, DE DOUAIRIÈRE WENSTE ALLEEN ANITA'S GELUK. HILVANIA STOND VOOR EEN BANKROET DOOR ERIKS VERKWISTEND LEVEN. DE RIJKDOMMEN VAN SYLVANBERG MOESTEN REDDING BRENGEN.

Ricky en de smokkelaar

Signorina Ricky," zei meneer Piattoli op geheimzinnige toon tegen de jonge reisleidster van de Eurotour-bus, „ik zou u graag een ogenblikje alleen spreken als dat kan."

Signor Piattoli was een korte, gezette Italiaan, die handelde in goedkope namaakjuwelen en zijn zakenreizen meestal per bus maakte. „Dat geeft je zo'n heerlijk vakantiegevoel," zei hij altijd.

De grote mooie bus van Eurotour stond nu op de Piazzale Roma, even buiten Venetië; signor Piattoli trok Ricky naar een stil plekje achter de parkeerplaats. Hij maakte een buiging.

„Ik heb een verrassing voor u, signorina Ricky," zei hij glimlachend. „Een cadeautje." Hij haalde een pakje te voorschijn en overhandigde het haar. „Bekijkt u het maar eens."

Het pakje bevatte een klein leren etuitje en toen Ricky het geopend had, slaakte ze een kreet van verbazing. Voor haar ogen glansde het prachtigste parelsnoer, dat ze ooit gezien had.

„Dat is voor u, signorina," zei de Italiaan nog steeds buigend. „Een klein geschenk om u te bedanken voor de goede zorgen, die u tijdens de busreis aan mij gewijd hebt."

Maar Ricky schudde haar hoofd.

„Ik vind het erg aardig van u, signor Piattoli," zei ze met een kleur van opwinding. „Maar ik kan het echt niet aannemen. Stel je voor, zo'n kostbaar geschenk!"

„Het is helemaal niet zo kostbaar, signorina Ricky," antwoordde de Italiaan. „Het zijn geen echte paarlen, maar namaak." Hij stond druk te gebaren met zijn handen. „U hoeft ze niet eens aan te geven bij de douane aan de grens. U kunt ze zo meenemen. En u zou me echt diep beledigen, als u dit kleine geschenk weigerde."

En omdat Ricky de vriendelijke signor Piattoli in geen geval wilde beledigen, nam ze het parelsnoer maar aan en bedankte hem hartelijk. „Ik ben er werkelijk heel blij mee," zei ze uit de grond van haar hart.

De Italiaan glimlachte. „Dat vind ik fijn. Maar praat u er liever met niemand over, anders verwachten de reisleidsters van andere bussen ook allemaal een cadeautje en daar kan ik natuurlijk niet aan beginnen."

Ricky beloofde het hem en ze liepen samen terug naar de bus, die enkele minuten later zou vertrekken. Signor Piattoli nam zijn plaats weer in en begon opgewekt te praten met de vakantiegangers, die in zijn buurt zaten. De stemming begon al wat minder uitgelaten te worden. Ze zouden nu in één ruk doorrijden naar Duitsland, waar de reis veertien dagen tevoren ook begonnen was, en de meesten vonden het jammer dat de tocht er bijna opzat.

Ricky liet het etui met het parelsnoer in haar blauwe linnen tas verdwijnen en dacht er verder niet meer aan. Ze werd geheel in beslag genomen door haar werk.

De bus passeerde de Ponte della Libertà, de lange brug die Venetië met het vasteland verbindt, en spoedig reden ze met flinke snelheid in de richting van de Oostenrijkse grens. Het was een stralende zomerdag. De zon wierp een gouden gloed over de wijngaarden en maïsvelden aan weerskanten van de weg en spiegelde zich in de glimmende lak van de voortsnellende bus.

Ricky hield ervan haar bus schoon en netjes te houden en van tijd tot tijd ging ze daarom met een mandje rond om rondslingerende rommel op te rapen. Ditmaal lagen er een kartonnen doosje en een stukje zilverpapier op de grond en Ricky stapte het middenpad in. De meeste reizigers zaten vrolijk met elkaar te praten, maar er waren er ook een paar die hun ogen hadden gesloten om een dutje te doen. Ook signor Piattoli sliep. Hij had de ruimte van een tweepersoonszitplaats voor zich alleen en toen Ricky bij zijn bank kwam, zag ze op de zitting naast hem een thermosfles liggen. Omdat ze bang was, dat het ding eraf zou rollen, pakte ze het, maar op datzelfde moment werd signor Piattoli plotseling wakker en schoot overeind. Hij zag de thermosfles in Ricky's hand en pakte hem bliksemsnel af.

„Laat liggen!" beet hij haar met een rood gezicht van kwaadheid toe.

Ricky keek hem verbaasd aan en antwoordde: „Neemt u me niet kwalijk,

signor. Ik wilde hem alleen voorzichtig in het koffernet leggen, omdat ik bang was dat hij op de grond zou vallen." Ricky had wel geleerd, dat een reisleidster haar kalmte moet bewaren, ook al gedraagt een reiziger zich nog zo onhebbelijk en onredelijk.

Signor Piattoli legde de thermosfles dicht tegen zich aan; zijn gezicht werd weer vriendelijk.

„Het spijt me, dat ik zo tegen u uitviel, signorina," zei hij. „Het was echt niet mijn bedoeling. Wilt u het me vergeven?"

„Natuurlijk!" antwoordde Ricky glimlachend, maar ze dacht bij zichzelf: Wat een eigenaardige man. Eerst geeft hij me een prachtig cadeau en nog geen kwartier later valt hij om het eerste het beste kleinigheidje tegen me uit, alsof ik hem iets vreselijks heb aangedaan!

Ze vergat het voorval echter spoedig. De bus naderde de Oostenrijkse grens en ze had het te druk met allerlei andere bezigheden.

„Dames en heren, wilt u uw paspoorten gereed houden voor de douane!" riep ze. En iedereen begon in koffers en tassen te snuffelen.

De mannen van de Italiaanse douane bladerden even in de paspoorten en lieten de bus toen ongemoeid verder rijden. Maar bij de grens, een paar honderd meter verder, ging het anders. Een indrukwekkende douaneofficier met glinsterende sterren op zijn uniform stapte de bus binnen en vroeg of iemand van de reizigers misschien iets had aan te geven. Ricky had het al vaak meegemaakt en ze wist, dat de douane de vakantiebussen meestal niet van onder tot boven onderzocht. Maar ditmaal zei de Oostenrijkse officier niet, dat ze door konden rijden. Integendeel. Hij draaide zich om en keek Ricky met een ernstig gezicht aan.

„Juffrouw," zei hij beleefd, „het spijt me, maar we zullen alle koffers van de reizigers moeten onderzoeken. Een zekere signor Piattoli heeft ons een waarschuwing gestuurd, dat iemand in uw bus probeert juwelen over de grens te smokkelen."

Ricky zette grote ogen op. Het leek haar onmogelijk."

„Is dat waar, signor?" vroeg ze, terwijl ze zich verontwaardigd tot meneer Piattoli wendde. „Waarom hebt u me daar niets van verteld?"

„Ik doe alleen mijn plicht," mompelde de Italiaan blozend en hij keek vlug een andere kant uit.

Bob, de chauffeur van de bus, wierp een nijdige blik over zijn schouder naar de kleine Italiaan.

„Wat is dat voor een rare streek?" zei hij binnensmonds. Mopperend opende hij de kofferruimte achter de motor en haalde de bezittingen van de reizigers te voorschijn

De inzittenden van de bus begonnen opgewonden met elkaar te praten. Ricky probeerde ze zoveel mogelijk op hun gemak te stellen. „Er is niets bijzonders aan de hand, dames en heren!" zei ze. „Waarschijnlijk is het een vergissing."

Even later hielp ze de reizigers een voor een bij het inpakken van hun koffers, die door de douanebeambten waren onderzocht. En toen alles was nagekeken en nergens iets gevonden was, dat ook maar op gesmokkelde juwelen leek, kwam de officier op haar af.

„Neemt u me niet kwalijk, juffrouw," zei hij vriendelijk. „Maar zouden we ook uw bagage even mogen zien?"

„Natuurlijk," antwoordde Ricky en ze haalde haar blauwe linnen tas uit het net.

„Het spijt me werkelijk, dat we zoveel moeilijkheden veroorzaken," zei de man. „Maar we moeten nu eenmaal onze plicht doen en. . ." Hij zweeg plotseling en maakte de zin niet af. Hij had het juwelenetui in zijn hand, dat signor Piattoli haar had gegeven.

Het pakje bevatte een klein leren etuitje en toen Ricky het geopend had, slaakte ze een kreet van verbazing.

„Dat zijn maar namaakparels," legde Ricky uit.

De douaneman schudde zijn hoofd.

„Namaak," zei hij streng. „Het zijn echte parels. Waarom hebt u die niet aangegeven? Wilde u dit over de grens smokkelen?"

Ricky was stomverbaasd.

„Ze kúnnen niet echt zijn!" zei ze. „Ik heb ze vanmorgen van signor Piattoli gekregen en hij zei dat het namaakparels waren."

„O ja?" vroeg de douanebeambte. Hij wendde zich tot signor Piattoli. „Hebt u dit parelsnoer aan de signorina gegeven?"

„Maar natuurlijk niet!" riep de Italiaan tot Ricky's grote verbazing uit. „Waarom zou ik haar zo'n kostbaar parelsnoer geven? Ik handel alleen in goedkoop namaakspul en iedereen kan zien, dat dit échte parels zijn."

„Maar u hebt ze me gegeven!" hield Ricky wanhopig vol.

„Kunt u dat bewijzen, juffrouw?" wilde de douanebeambte weten.

„Eh. . . ik vrees van niet," antwoordde Ricky moedeloos. „Signor Piattoli gaf me het snoer toen er niemand bij was. En hij liet me beloven, dat ik er met niemand over zou spreken."

De douanebeambte scheen er weinig van te geloven.

„Juist, juffrouw," zei hij. „Dan zullen wij u tot onze spijt moeten verzoeken hier te blijven voor nadere inlichtingen. De bus kan wel doorrijden."

De chauffeur maakte zich kwaad en weigerde verder te gaan zonder Ricky.

„Doe het nu maar, Bob," zei Ricky schor. „Rij maar gerust door en geef in München aan de directie door, wat er gebeurd is."

„Goed dan," zei Bob met grote tegenzin. „Sterkte."

De douanebeambte beval Ricky hem te volgen; ze gehoorzaamde zwijgend. Toen ze bij de deur van de grenspost omkeek, zag ze de bus in de bocht van de weg verdwijnen. Dat is het eind van mijn loopbaan als reisleidster, dacht ze somber. En ze had moeite om haar tranen terug te dringen.

Ricky werd naar een klein kamertje gebracht, waar ze moest wachten. De mannen van de douane waren erg vriendelijk voor haar. Ze zat er nog maar net een paar minuten toen iemand een kopje koffie kwam brengen. Het deed haar zenuwen goed en weldra was ze in staat om de kwestie rustig te overdenken.

Waarom had Piattoli haar opzettelijk in moeilijkheden gebracht door haar het parelsnoer te geven? Dat was de vraag waar alles om draaide. En terwijl ze het kopje koffie leegdronk, kreeg ze plotseling een ingeving.

Natuurlijk, dacht ze opgewonden. Dát is het! Haar hersens werkten snel. Als ze de mannen van de douane vertelde wat haar zo juist te binnen geschoten was, zouden ze haar natuurlijk niet geloven. Ze zouden haar waarschijnlijk eerst lang en breed ondervragen en in die tijd was de bus met signor Piattoli al over de grens naar Duitsland verdwenen.

Nee, ik moet zien te ontsnappen en Piattoli grijpen voordat hij het land uit is, besloot Ricky. Ze wist, dat de bus in Muhlkirchen een oponthoud van een paar uur zou hebben, omdat de reizigers daar iets zouden eten. Met een auto of een taxi kon zij de bus niet op tijd inhalen, maar als ze kans zag met het kabelbaantje door de bergen te gaan, sneed ze een flink stuk af en zou ze misschien nog op tijd komen.

Toen een van de douanemannen bij haar binnenstapte, besloot ze onmiddellijk haar kans te wagen.

Het ding schommelde wild van links naar rechts en Ricky moest zich aan de zijkant vasthouden om er niet uitgeslingerd te worden.

„Zou ik misschien nog een kopje koffie kunnen krijgen?" vroeg ze glimlachend. „Dan ben ik helemaal van de schrik bekomen."

De man nam haar kopje aan en knikte. „Natuurlijk, juffrouw. Ik zal het meteen even voor u halen." Hij stapte de kamer uit en zodra hij de deur achter zich had dichtgetrokken, opende Ricky snel het raam en wipte naar buiten. Daar verborg ze zich in een kreupelbosje en wachtte met kloppend hart. Na een paar minuten kwamen er twee douanebeambten naar buiten: zij zochten de omgeving van het gebouw af, maar ze vonden haar niet en keerden al vrij spoedig terug naar hun wachtverblijf. Ricky wachtte totdat het geluid van hun voetstappen was uitgestorven, waarna ze snel in de richting van de bergen verdween.

Ik hoop, dat ik me niet vergis, dacht ze, terwijl ze voortsnelde. Als ik werkelijk de oplossing van het geheim heb gevonden... Haar voeten bewogen zich steeds vlugger en het duurde niet lang of ze kwam bij het beginpunt van het kabelbaantje, dat dwars door de bergen liep en alleen gebruikt werd door arbeiders van het dorp beneden. Ze had geluk. Het kabelbaanstationnetje leek uitgestorven maar bij het houten keetje zag ze de gestalte van de oude Franz, die zij van vroegere reisjes kende.

„Maar... waar komt u zo ineens vandaan, juffrouw Ricky?" vroeg Franz verbaasd, toen hij haar zag.

„Luister, Franz," zei ze hijgend. „Ik moet onmiddellijk naar Muhlkirchen, anders mis ik de bus. Als ik te voet ga, kom ik nooit op tijd. Laat me met het kabelbaantje gaan. Ik heb geen tijd om het u nu allemaal uit te leggen, maar het is echt ontzettend belangrijk."

De oude man keek haar een ogenblik aan.

„Ik geloof u," zei hij. „Ik mag het eigenlijk niet doen, omdat de kabelbaan alleen voor de arbeiders bestemd is. Maar ik wil een uitzondering maken..."

„Dank u!" riep Ricky uit.

De kabelbaan bestond uit twee open bakken, die langs een stalen kabel van boven naar beneden werden getrokken. Ricky stapte snel in een van de bakken, terwijl Franz de motor aanzette.

„Nogmaals hartelijk bedankt, Franz!" riep ze, terwijl de bak zich in beweging zette. Het ding schommelde wild van links naar rechts en Ricky moest zich aan de zijkant vasthouden om er niet uitgeslingerd te worden. Ze bereikte echter veilig het eind van de kabelbaan en sprong snel op het houten perronnetje, dat er was aangelegd. Het volgende ogenblik rende ze al voort, naar de andere kant van het dorp, waar de busreizigers in een hotelletje zouden eten. Ze slaakte een zucht van opluchting toen ze de grote mooie wagen een paar minuten later aan de kant van de weg zag staan.

„O ja?" zei Bob grimmig. En zijn hand schoot naar de thermosfles, die uit de jaszak van de Italiaan puilde.

Gelukkig! dacht ze. Ik ben op tijd! Op hetzelfde moment botste ze bijna tegen Hans, de dorpsveldwachter, op.

„Gelukkig!" riep ze buiten adem uit. „We hebben een smokkelaar in de bus. Ga mee!"

Samen renden ze het hotel binnen, terwijl de reizigers net naar buiten kwamen om hun plaatsen in de bus in te nemen. Bob, de chauffeur, straalde toen hij haar zag.

„Hebben ze je vrijgelaten?" vroeg hij.

Voor ze kon antwoorden, kwam signor Piattoli naar buiten rennen.

„Dat is de smokkelaar!" riep Ricky uit. „Hij heeft mij de parels gegeven en stuurde toen een berichtje naar de Oostenrijkse douane, dat iemand in de bus probeerde juwelen over de grens te smokkelen. Op die manier wierp hij de verdenking op mij en niemand kwam op het idee om hém te verdenken. Want hij is de smokkelaar!"

„Dat is een leugen!" schreeuwde de kleine Italiaan. „Als ik juwelen smokkel, had de douane ze toch moeten vinden toen ze mijn koffers doorzocht!"

„U was zo slim om ze in de thermosfles te verstoppen!" zei Ricky.

„Daarom was u zo nijdig toen ik hem in de bus even in mijn handen had. U was bang, dat ik zou ontdekken wat erin zat!"

„Dat is een leugen!" schreeuwde Piattoli voor de tweede maal.

„O ja?" zei Bob grimmig. En zijn hand schoot naar de thermosfles, die uit de jaszak van de Italiaan puilde. „Laat dan maar eens zien!" Bliksemsnel schroefde hij de dop van de thermosfles af. Signor Piattoli probeerde hem tegen te houden, maar de veldwachter greep hem stevig vast. Bob hield de thermosfles ondersteboven en op zijn uitgespreide hand rolden tien, twintig fonkelende stenen.

„Diamanten!" riep Bob uit. „Je hebt het bij het rechte eind, Ricky!"

Ricky knikte, sprakeloos van opluchting.

De ware smokkelaar was gevonden! Ze had haar onschuld bewezen en niemand kon haar meer beletten in de bus te stappen en de reis voort te zetten.

De veldwachter knipte een paar boeien om signor Piattoli's polsen en nam hem mee.

En daarmee was voor Ricky een heel onaangenaam avontuur tot een gelukkig einde gebracht.

BILLIE TURF

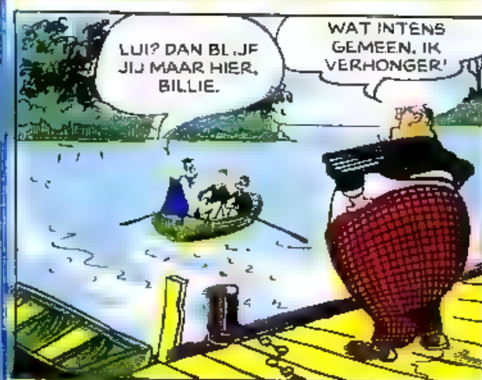
Het dikste studentje ter wereld

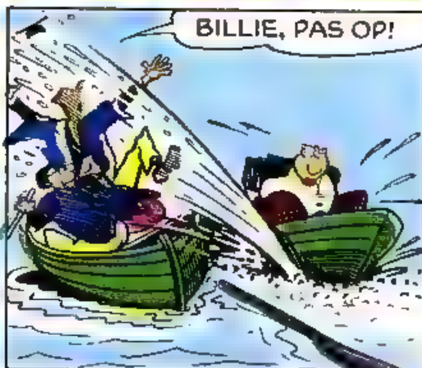

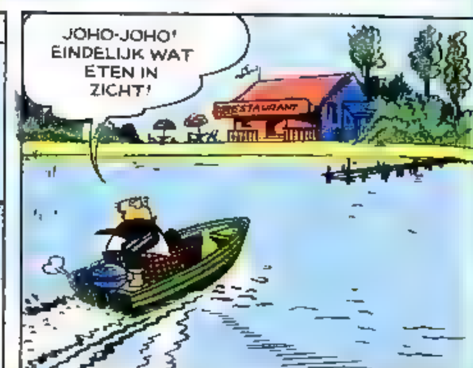

DE KONING VAN PITULIA

De koning van Pitulia
At — voor hij zich ging scheren —
Des morgens, als hij wakker werd,
Eerst zeven jutteperen.

Dan bracht men hem nog op z'n bed
Een schaal met karbonaden.
En als hij die verorberd had,
Ging onze koning baden.

Maar elke dag om negen uur
Werd op 't paleis ontbeten.
Hier volgt, wat Zijne Majesteit
gewoon was dan te eten:

Acht boterhammen, dik besmeerd
Met stroop en marmelade,
Een stukje kaas, een homp je worst,
Zes repen chocolade!

Om twaalf uur het middagmaal.
Vier grote, diepe borden:
Soep, groente, aardappels en vlees.
Gewoon om ziek te worden!

Om zes uur liet de koning weer
Het avondeten halen.
En dat bestond uit verse toost
Met kreeften en garnalen.

Maar 's avonds in z'n warme bed
Lag hij verveeld te gapen,
Omdat hij — naar men mij vertelt —
Van honger niet kon slapen.

W. Bernard

WAARD OM TE WETEN

EEN VOLHARDEND UITVINDER

Het was in de herfst van het jaar 1885, dat Karl Benz (1844-1929) de eerste wagen met een motor bouwde Zijn ideaal was om voertuigen te bouwen, die niet door paarden, doch door een motor werden voortbewogen. Ondanks alle twijfel en tegenwerking hield hij vast aan zijn plannen.

De zesentwintigste september 1885 maakte hij te Mannheim een proefrit. Hijzelf zat aan het stuur. Zijn vrouw en zijn zoontjes Eugen en Richard waren de eerste passagiers op de historische reis. Ver kwamen zij niet. Na enkele minuten rijden klonk er opeens een oorverdovend lawaai Een rookwolk steeg op en de auto raakte in brand. De passagiers en de bestuurder wisten zich met een sprong te redden. Karl Benz schakelde alles uit en doofde de vlammen. Vele jaren van moeizame arbeid schenen nutteloos te zijn geweest. Hij gaf echter de moed niet op. Hij maakte een andere wagen, waarmee de tochten zonder ongelukken verliepen. Ofschoon de snelheid van het ding zeer matig was, wilden de mensen er niets van weten, zodat de politie Karl Benz verbood zich langer met dat „onding" op straat te vertonen Doch daar nam de uitvinder geen genoegen mee. Hij wendde zich tot de burgemeester. Hij moest lang praten voor hij succes had, maar toen kreeg hij toestemming om met zijn knallend monster te rijden met een snelheid van acht kilometer per uur. Daar schoot hij nog niet veel mee op en het leek erop of er van zijn auto nooit veel zou terechtkomen

Maar onverwacht had de dappere doorzetter geluk. Tijdens een wandeling ontmoette hij in een van de hoofdstraten van Mannheim een belangrijk man: niemand minder dan een minister van het toenmalige groothertogdom Baden, die hij al eens had gesproken. De heren knoopten een gesprek met elkaar aan. Karl Benz nodigde Zijne Excellentie uit voor een autotochtje naar Mannheim. De minister zei dat hij graag mee wilde rijden, de uitvinder haalde hem af bij het regeringsgebouw. Het hoge personage stapte in en men begaf zich op weg. Voor hen sukkelde een mager paardje, dat een melkkar voorttrok. Karl Benz bleef achter de kar. De auto reed dus met een slakkegangetje. De minister werd er zenuwachtig van en merkte al spoedig op, dat zijn paarden het heel wat vlugger deden dan de auto

„Haalt u die kar toch eens in!" riep hij ongeduldig

„Dat gaat niet, Excellentie," zei de bestuurder.

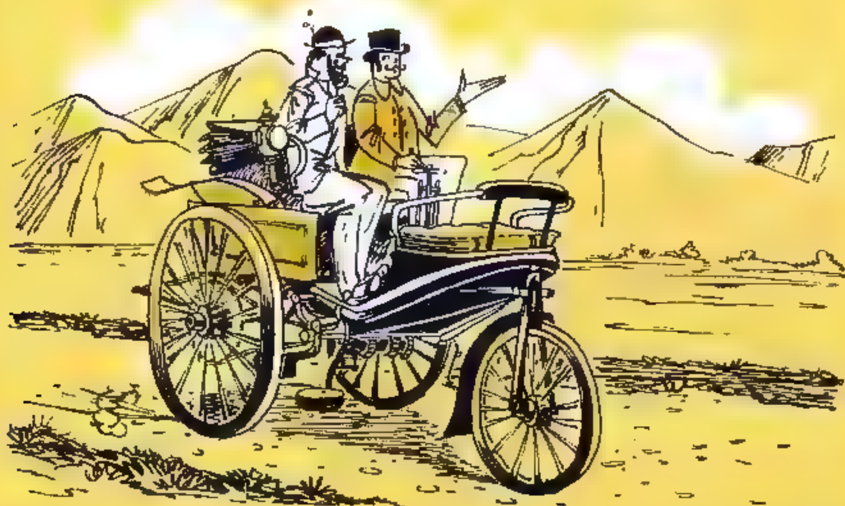
„Dan heeft uw vinding niet veel te betekenen. Om zo'n vaartje te bereiken kunnen wij uw nieuwe uitvinding best missen."

„Ik kan veel harder rijden, Excellentie, wel driemaal zo hard en nog sneller. Maar de politie heeft het mij verboden."

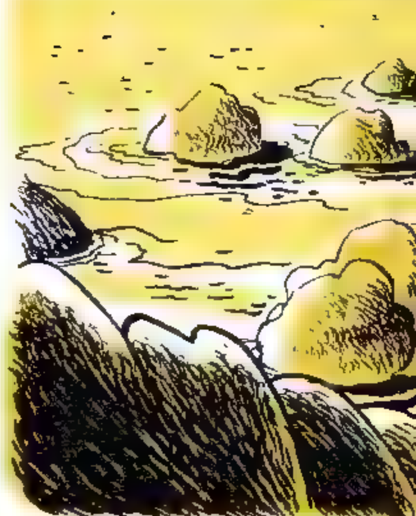
„Laat u dan maar eens zien, wat u kunt, meneer Benz. Ik geef u toestemming."

Benz liet zich dit geen tweemaal zeggen. De auto bewoog zich nu met een vaart van dertig kilometer per uur vooruit. De chauffeur straalde van vreugde. De melkkar had hem geluk gebracht.

Karl Benz heeft het nog mogen beleven, dat zijn eerste auto in een moderne, snelle wagen werd veranderd Het woord „benzine" zal altijd aan zijn naam blijven herinneren.

Het

Toen David die dag om vier uur uit school kwam, ging hij niet rechtstreeks naar huis. In gedachten liep hij over de drukke, stoffige weg, die naar de steppen voerde. De hemel vertoonde geen wolkje en de zon liet haar verzengende stralen branden op de ruggen van de landarbeiders. Soms raasde een vrachtauto langs hem, maar hoe verder hij liep, des te stiller werd het om hem heen. Zijn gedachten waren vervuld van wat de onderwijzer die middag had verteld .

„Driehonderd jaar geleden leefde hier in Nieuw-Zeeland de moa De moa was een vier meter hoog monster met een vogelkop, een heel lange hals, afschuwelijke veren en reusachtige klauwen. Hoog op de rotsen had hij zijn nest. Maar hij kon niet vliegen. Hij leefde op het land en in het water Zijn lichaam leek op dat van een leeuw. Alleen de afschuwelijke kop met de wrede snavel en de lange hals deed denken aan een vogel, aan een roofvogel uit oude tijden... Drie eeuwen geleden is het laatste exemplaar van zijn ras in Nieuw-Zeeland gezien. Hij dronk uit de beken in de wildernis, hij zwierf door de uitgestrekte bossen en maakte jacht op levend wild..."

G. HARMSE

monster op de rotsen

David keek naar de woeste natuur om hem heen. Rotsblokken lagen in het woestijnzand te gloeien in de zon. Verbeeld je, dat hij op die rotsen op zekere dag eens sporen van die grote klauwen zou vinden! Verbeeld je dat één moa in de wildernis was blijven bestaan... Hij was zó in gedachten verdiept, dat hij bijna het witte paaltje voorbijliep. Dit paaltje was een aanwijzing voor de leden van de „Prairiewolven”, dat zij nu in oostelijke richting af moesten slaan. Vandaar was het nog precies veertig stappen tot aan het rotsblok, waaronder zij hun bijeenkomsten hielden. Hij gaf het afgesproken teken — drie kloppen op een uit het zand stekend stuk hout — en toen dit op een geheimzinnige manier opzijgeschoven werd, noemde hij het wachtwoord: „Vreemdelingen”. Toen schoof de plank zover opzij, dat hij zich naar binnen kon laten glijden. Op de rotsachtige bodem in de grot zag hij dat alle „Prairiewolven” al aanwezig waren.

„Je bent laat, David!” riep Henk Strijbos, de aanvoerder van de wolven. „Heb je geen zin vandaag?” David keek de kring rond. Twaalf jongens van zijn klas hadden van deze door de natuur gevormde grot, die ze goed verborgen hadden, hun verzamelpunt gemaakt voor hun sluiptochten. Soms stelde de ene helft een roversbende voor, die door de andere helft werd omsingeld, of ze maakten een vuur en kookten de meegebrachte eetwaren. Of ze gingen sporen zoeken, zeldzame planten en bloemen verzamelen.

Maar nu scheen niemand aanstalten te maken erop uit te trekken. Bert Makin, de sterkste man van de club, voerde het woord.

„Weet je wat mijn vader zegt? Het staat er niet goed voor in Manonui. Het is zo stil, zegt hij, dat hij er geld bij moet leggen om de zaak draaiend te houden.” Zijn vader had een pension op het dorpsplein.

„Mijn vader zegt hetzelfde,” zei Tom Hopkins, „ik geloof, dat hij vandaag één overhemd en één riem verkocht heeft!”

„Weet je wat mijn vader zegt?” zei Fons Buttle. „Het aantal inwoners van ons dorp is de laatste tien jaar niet toegenomen! Er wonen precies 806 mensen in Manonui en zoveel waren er in 1947 ook.”

„Het is eigenlijk een rare toestand,” merkte Bill Arkel op. „Hier zitten we nou met 't mooiste strand van het hele land, het fijnste klimaat, het mooiste uitzicht, maar de bezoekers die we hier krijgen, kunnen allemaal tegelijk in deze grot en dan blijft er nog ruimte genoeg over.”

„De plaats is zo dood als een pier,” mompelde Tom Hopkins.

„Wanneer we maar iets konden bedenken om toeristen hier heen te krijgen!” zei Henk plotseling. Tot nu toe had hij nog niet veel gezegd. Iedereen keek hem aan. Hij staarde met een frons in zijn voorhoofd naar de grond. „Kijk eens, jongens, dat is nou net de reden waarom ik jullie heb laten komen. We moeten iets op touw zetten dat een beetje leven in de brouwerij brengt en dat een heleboel vreemdelingen naar Manonui lokt. Als ze maar eenmaal ons dorp gezien hebben, dan vertellen ze wel aan hun vrienden en kennissen hoe mooi het hier is en dan komen ze terug.” Hij keek de kring rond. „Wie van jullie heeft een plan?”

Een paar minuten waren ze allemaal stil. Het was een reuze-idee. Als de „Prairiewolven” dát eens voor elkaar konden krijgen! Maar ja... Ineens sprong David op. Hij was de jongste van de troep, maar tegelijk de behendigste en lenigste als het erom ging wie het snelst in een boom kon klimmen of wie de zeldzaamste planten kon bemachtigen.

„Ik heb een idee!” riep hij uit. „Vanmiddag heeft de onderwijzer verteld over die uitgestorven diersoort, de moa. Die heeft hier zo'n dikke driehonderd jaar geleden geleefd... Als wij nou eens zo'n beest te voorschijn konden halen, ik bedoel als we nou eens een laatste exemplaar in de woestijnen van Nieuw Zeeland lieten optreden... Je zou eens zien wat een mensen er dan kwamen kijken!”

De jongens keken hem verbluft aan. „Waar wil jij dat beest dan vandaan halen?” vroeg Bert Makin met open mond.

Davids ogen schoten vuur. „Ik bedoel, als wij eens een opgezette moa hadden! Ik ken een meneer in Auckland die zwijgen kan als een oester. Hij maakt toneelkostuums en alle mogelijke benodigdheden voor kermissen, film enzovoort. Hij heeft ook de kameel gemaakt voor onze optocht in 1949. Herinneren jullie je dat nog — dat was een prachtstuk! Als

we hem nou eens vragen een moa in elkaar te zetten! Als we dat beestje zogenaamd laten verschijnen op de rotsen, dan zul je eens wat beleven! Het hele land loopt uit om het te gaan zien!"

Drie weken later arriveerde er een grote pakkist, geadresseerd aan David Tasker, Manonui. Hij werd later ongeopend naar de grot gesleept en die middag hielden de „Prairiewolven" een buitengewone vergadering.

De kist werd geopend en er kwam een twee meter lange, broodmagere hals te voorschijn, waarop een kleine kop met groene, stekende oogjes zat. Het harde papier waarvan het geval was gemaakt, was schaars bedekt met zilvergrijze veren Het lichaam van het beest zat ook in de kist, met eenzelfde soort veren bedekt en voorzien van een paar lange, bruine poten met enorme tenen

„Het ziet er allemaal verbazend echt uit," fluisterde Fons vol ontzag

„De veren lijken me niet zo echt," snoof Tom.

„Goed genoeg," zei Henk. „Jij bent de grootste, Fons. Kruip er eens in."

Fons kroop met zijn hoofd en zijn schouders in het lijf, maar de grot was zo laag, dat hij niet rechtop kon gaan staan.

„Dat ding zal het best doen," riep Henk opgewonden uit. „Luister, we zullen. . .!"

Drie avonden later strompelde Janus de Bie de keuken van agent Vandyke, de vertegenwoordiger van het wettige gezag in Manonui binnen. Janus' ongeschoren gezicht was bedekt met zweetdruppels

„Ik heb hem gezien," brabbelde hij. „Zowat twintig meter hoog en met ogen als elektrische lampen. Beneden bij de grotten van de Groene Baai."

De arme man was helemaal in de war

Vandyke zei: „Nou, Janus, begin bij het begin. Wât heb je nou eigenlijk gezien?"

De volgende dag vertelde Janus zijn avontuur aan iedereen in Manonui, die het maar horen wilde. Niemand geloofde hem en Bert Makin kreunde tegen Henk: „Het begin is niet zo best. Vader is zijn beste klant kwijt. Janus de Bie heeft zijn kamer opgezegd, hij wil niets meer met dit spookoord te maken hebben. Hij is naar Auckland vertrokken. . ."

Maar twee dagen later vertelde John Parker, lid van de gemeenteraad, in volle ernst dat ook hij het monster, dat ongetwijfeld een moa moest zijn, gezien had; de opwinding verspreidde zich nu door Manonui. Het verhaal van mijnheer Parker kwam uitvoerig in het weekblad voor Manonui en omgeving te staan. En toen dokter Sunstrom vierentwintig uur later verklaarde, dat ook hij de moa gezien had, kwam er in de krant van de provinciale hoofdstad, „De Ster", een lang artikel onder het hoofd: „U kunt het geloven of niet". Maar of „De Ster" het geloofde of niet, ze stuurde toch maar een verslaggever naar Manonui, die Georges Molloy heette. Zes uur nadat hij daar aangekomen was, sprak hij met een van opwinding trillende stem door de telefoon met zijn redactie.

„Het is waar!" stootte hij uit. „Ik heb hem met eigen ogen gezien. Het is inderdaad een moa. . ."

De volgende dag kwamen acht journalisten in Manonui aan, vergezeld van twee fotografen. Nog zes uur later kwamen journalisten en verslaggevers van alle mogelijke grote bladen uit Nieuw-Zeeland aan plus nog een man van middelbare leeftijd, die beweerde, dat hij alléén twintig Europese bladen vertegenwoordigde

Toen de duisternis begon te vallen, kroop het legertje journalisten onder leiding van David en Henk naar de rand van de klippen boven de Groene Baai

„Misschien valt er vandaag niets te zien," had David gewaarschuwd. „Ik geloof er zelf niets van!"

Maar een minuut of twintig nadat een dertigtal figuren zich in alle mogelijke houdingen op het gras uitgestrekt had, verbrak een opgewonden gefluister de stilte.

„. . .Daar is ie!"

En ja, dertig, veertig meter beneden hen zagen zij in het heldere maanlicht een groot dier met een lange nek, bedekt met zilveren veren, zich langzaam met grote passen heen en weer bewegen. Het maanlicht deed de groene ogen glinsteren, toen was de verschijning plotseling tussen de kale rotsen verdwenen.

Er klonk een stem: „Laten we naar beneden gaan. Een foto van dat dier is duizenden waard. Ze zijn uitgestorven!"

David had de grootste moeite zich verstaanbaar te maken. „Nee, dat gaat niet," riep hij. „Er zijn daar wel honderd grotten en hij kan overal binnengegaan zijn. Bovendien kun je er alleen maar van zee uit komen."

De groep kwam als één man overeind en begon met ongelofelijke snelheid in beweging te komen. Een half uur later was ieder telefoontoestel in Manonui bezet.

's Morgens stond het nieuws met grote koppen over de hele breedte in alle kranten.

De verhalen besloegen soms een halve pagina.

Die avond kwamen de „Prairiewolven" nogmaals bijeen.

Bert haalde een grote zak met chocoladerepen te voorschijn en trakteerde de samenzweerders.

Toen zei hij: „Morgenavond is het jouw beurt, Tom, om voor moa te spelen. Ik zal je naar de grot roeien."

„Het zal me een waar genoegen zijn," zei Tom en zijn sproetengezicht vertoonde een stralende glimlach.

De volgende zaterdag was Manonui een stadje, dat uitpuilde van de toeristen; zo zelfs, dat de hotels in de drie dorpen in de omgeving ook afgestampt vol waren. De busonderneming bracht extra-bussen op de weg en zelfs dat was nog niet voldoende om alle nieuwsgierigen te vervoeren. Bert schatte dat er zeker vijfhonderd auto's in het dorp waren. Het pension van zijn vader was bezet tot de tuinschuur toe. Nico Todman, de makelaar, verkocht twaalf stukken strand voor zomerhuisjes, die hij al twaalf jaar aan niemand kwijt had kunnen raken. Tom had het ook druk, want hij moest zijn vader helpen bij diens bouwplannen en de glimlach week niet meer van de goede man zijn gezicht.

's Zondags kreeg Manonui bezoek van allerlei hooggeplaatste personen. Toen de duisternis begon te vallen, zag een menigte, die door de kranten 's maandags op zevenduizend personen geschat werd, „Millicent" (zoals de moa inmiddels door „De Ster" gedoopt was) heen en weer lopen en daarna in een grot verdwijnen.

In de krant kwam een ingezonden stuk waarin voorgesteld werd een wet in het leven te roepen voor de bescherming en de instandhouding van de moa van Manonui.

De zomer en de winter gingen voorbij. De lente kwam. Manonui was volledig veranderd. Er stond een honderdtal keurige huisjes langs het strand. Het pension van Berts vader was drie keer zo groot geworden. De vader van Tom Hopkins glimlachte voortdurend. David Tasker werd door iedereen op school benijd omdat hij de gelukkige bezitter was van een fonkelnieuwe, glinsterende fiets.

Het was Davids beurt volgens de lijst die Henk had opgesteld.

„Ik zal je erheen roeien en na de voorstelling ophalen," beloofde Henk. „We mogen zo langzamerhand weleens een nieuwe hebben," zei hij onderweg. „Moa's zullen toch zeker ook wel groeien, is het niet?"

David zweeg. Toen ze de boot het steenachtige strand opgetrokken hadden, zei hij ineens: „Ik vind dat we er nu mee moeten ophouden."

Verbaasd keek Henk hem aan. „Waarom? Het gaat juist zo goed!"

„Het ziet er allemaal verbazend echt uit," fluisterde Fons vol ontzag.

„Ja. Maar eens zullen ze erachter komen, dat het geen echte is. Manonui gonst nu van leven en bedrijvigheid, maar als ze merken, dat ze bij de neus genomen zijn. . . Nee, we kunnen het beroemde beest beter laten verdwijnen. Het heeft zijn plicht gedaan."

In gedachten keek Henk hem aan. „Ik geloof, dat je gelijk hebt," mompelde hij. „We laten hem gewoon van het toneel verdwijnen. . ."

Toen het wonderdier wekenlang zijn kop niet meer liet zien, waagden enkele waaghalzen zich in het gebied van de grotten. Ze zochten naar teenindrukken, naar verwoeste bossages en ontwortelde boomstammen. Maar er was niets meer te ontdekken. De moa wás weg en hij blééf weg. Maar de mensen hadden intussen ontdekt wat een voortreffelijke badplaats Manonui was. De kleurige paviljoens deden goede zaken, het dorp was hard op weg een welvarend stadje te worden.

Op de rand van de klip aan zee stonden dikwijls mensen uit te kijken naar Millicent. Het kolkende water beneden hen bewaarde het geheim van het dier, dat half landdier, half zeedier was en ook nog enkele eigenschappen van een vogel had. En als de wind hen deed huiveren, trokken ze de kraag van hun jassen op en gingen ze naar huis.

Er zijn sindsdien twee jaar verstreken. De „Prairiewolven" komen nog steeds samen, maar hun geheim bewaren ze als het graf. . . En op de hoge rots, waarop eens de moa is waargenomen, staat nu een monument. Het stelt een moa voor. Op het voetstuk staat de inscriptie:

TER HERINNERING AAN MILLICENT

de redder van Manonui.

WIE PUZZELT ER MEE?

KRUISWOORDPUZZEL

Horizontaal:

1 Hoge schoen
5 Vader
7 Gebrek
10 Gehoororgaan
12 Bewoner van Estland
13 Over een poosje
15 Muzieknoot
16 Scherp voorwerpje

Verticaal:

2 Afzonderlijk
3 Bloeiwijze, van koren bijvoorbeeld
4 Klokvormig glazen voorwerp
6 Heb je vaak nodig in een schoen
8 Zangvogel
9 Rund
11 Onder andere (afk.)
14 Andere vorm van het woord: eer

VOORZETRAADSEL

TEMMEN
WINKELEN
VERGAAN
PLETTEN
OPPEREN
RADEN
PRUIMEN
VERHALEN
ROOSTEN

Je ziet hier een rijtje werkwoorden staan. Niets bijzonders, zul je zeggen; maar toch is er wel degelijk iets mee aan de hand. Als je er namelijk één letter vóór zet, krijg je weer allemaal werkwoorden, maar met een heel andere betekenis. Als je de juiste letters gevonden hebt, vormen deze van boven naar beneden gelezen, de naam van een vervoermiddel.

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT ONS VORIG NUMMER

Kop-en-staartpuzzel

S	L A N G	S
I	V O O R	N
E	V E R T	E
V	R E D E	R
S	T A A R	T

Kruiswoordpuzzel

S I L O O D
L A K M IJ
O N O G A
P A I R
 B L O S O
A L T A M
R IJ S T D E

Dubbelwoorden

1 VERWEREN betekent verdedigen, maar ook langzaam vergaan.
2 KLOPPEN betekent slaan of tikken, maar ook uitkomen (van een rekening bijvoorbeeld).
3 VERTELLEN betekent verhalen, maar ook verkeerd tellen.
4 STEMMEN betekent op toon brengen, maar ook zijn stem uitbrengen (bij een verkiezing bijvoorbeeld).
5 SCHIJNEN betekent licht verspreiden, maar ook lijken alsof.
6 STOPPEN betekent dichtmaken, maar ook stilhouden.

SPREEKWOORDPUZZEL

Op de rand van deze cirkel staat een spreekwoord van eenendertig letters. Die letters zijn zó ingevuld, dat je telkens één letter moet overslaan om de woorden te vinden. Je gaat de cirkel langs in de richting van het pijltje en je schrijft de gevonden letters op, net zolang tot je het spreekwoord hebt. Je moet zelf natuurlijk uitzoeken waar je beginnen moet.

LASSIE VAN DE BEUKENHOEVE

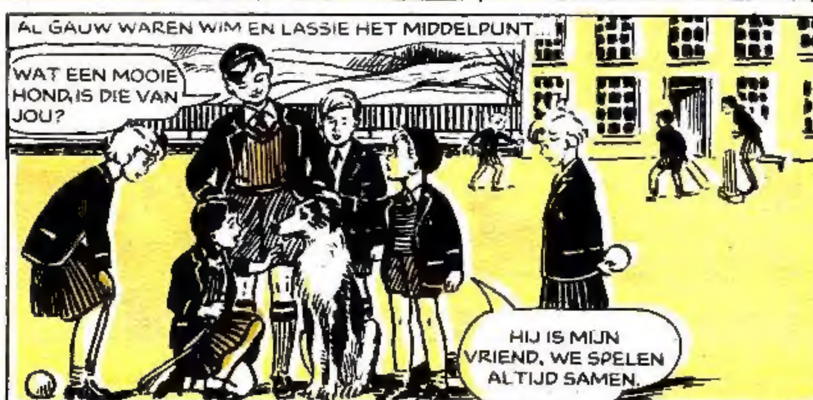

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.